

ning, omtalte Ministeren ikke; han tilbød den ikke nogen anden Plads end den, at den var frit valgt, han omtalte ikke, at den havde nogen bestemt Retting, den var ikke Centrum i nogen-somhelst Henseende hverken i retslig eller moralsk. Han gjorde dog en Antydning af, hvad den havde at gjøre, idet han tilføjede, at Grundprincippet vel er en Overensstemmelse mellem Regjeringsmagterne efter en fri Forhandling. Den frit valgte Repræsentation skulde dog altsaa høres; ja, dette er jo dog Noget, men det skulde den allerede i Stændersforsamlingens Tid. Den Gang var det uregelmæssigt ikke hele Folket, som kom til Orde, og Fremskridtet nu skulde altsaa være det, at, medens man dengang hørte en enkelt Del af Folket, skal nu hele Folket høres. Men hvor meget Hensyn der skulde tages til Udtalelserne, derom yttrede den ærede Minister ikke Noget, og der var jo i det Hele heller ikke nogen Plads til dette Hensyn i det System, han opstillede. Ganske sikkert er Situationen bleven os utaalelig, men det er ikke for os Folkethingsmedlemmer personlig, at den er bleven utaalelig, den er bleven det for os som Repræsentanter for Folket, fordi vi vide, at Folket finder Situationen utaalelig. Der er en meget væsentlig Forskjel paa dette og paa den Maade, hvorpaa Ministeren udtrykte sig, og som man ofte hører gjentaaget, at den er os Folkethingsmænd personlig utaalelig, og at det er os, som ønske at komme ud deraf. Nei, det er Situationen, der i Virkeligheden er utaalelig, og som føles som saadan i højeste Grad af Folket, og den er ikke bleven det derved, at der af os er blevet opstillet Fordringer, som ikke kunne opfyldes, derfor har den ærede Minister ikke noget Bevis. Sandheden er, at der er blevet opstillet Fordringer, med Hensyn til hvilke Ministeriet ikke har villet indlade sig paa blot at opfylde nogle af dem. Dette er den hele Sandhed. I den Henseende vil jeg tillade mig at gjøre en Bemærkning til det ærede Medlem for Præstø Amt's 1ste Valgfreds (Scavenius). Han fremhævede, at der var gjort betydelige Indrømmelser til den Side, hvortil jeg hører; men jeg veed ikke en eneste Indrømmelse, der er bleven gjort til denne Side, saa længe den var et Mindretal. Der var da kun Et muligt for Mindretallet nemlig at forhindre, at Love kom ud; Mindretallet var ikke i Stand til at sætte Noget-somhelst igjennem. Forholdet forandrede sig først, efter at Valgene havde gjort Mindretallet til et Flertal; nu var man ganske vist nødt til at rette sig noget efter Flertallet i saadanne Sager, som det var uundgaelig nødvendigt at føre igjennem, men i andre Sager har det ikke været muligt at spore nogen-somhelst Jøielighed mod det nye Flertal. Nu ville vi vende op og ned paa Alting, siger Ministeren. Jeg har ikke hørt det før, at vi ville vende op og ned paa Alting; der er ikke nogen-somhelst Sag, hvor vore Fordringer ere satte igjennem, uden at det Nye,

der er blevet indsat i Stedet for det Gamle, er praktisk gennemførligt; man har kunnet føre Strid om Hensigtsmæssigheden eller Ufkehensigtsmæssigheden deraf, at det Nye, som man har sat i Stedet, da det Gamle faldt bort, ikke skulde være praktisk gennemførligt, har jeg dog ikke tidligere hørt blive paastaet fra nogen Side. Men jeg vil spørge: Har denne eller nogen tidligere Regjering gjort Skridt til at gennemføre de Løfteparagrafer i Grundloven, som ofte ere bleve nævnte? Kan man sige, at Regjeringen har gjort Skridt til at gennemføre den Bestemmelse i Grundloven, som siger, at Kirkeforfatningen skal ordnes ved Lov? Det er to eller tre Gange blevet nævnt, at Regjeringen har indbragt Lovforslag, som gik i denne Retning; men hvad gik disse Lovforslag ud paa? Sondrede de imellem Staten og Kirken, oprettedes der derved nogen Skilsmisse? Nei, tværtimod de gik ud paa at besejre Baandet mellem Stat og Kirke, de gik i en Retning, som var modsat ikke blot Onskerne fra den Side, hvortil jeg hører, de 53 Medlemmer, men jeg tør sige de ni Tienedele i denne Forsamling. Onsker, som man har holdt paa og vil holde paa, saalænge Forsamlingen er til. — Den ærede Minister finder et vist Behag i at opstille snildt tænkte Forudsaetninger, og han opstillede da blandt Andet ogsaa den, at Ministeriet kunde komme i Modsetningsforhold til begge Thing. Jeg hørte dette med sand Tilfredshed, og jeg vilde ønske, at det nuværende Ministerium stod i et saadant Forhold, som den ærede Minister skildrede, at Ministeriet stod i et saadant Forhold til de to Thing, at Landstinget gik for langt tilhøre og Folkethinget for langt tilvænne, og Ministeriet stod midt imellem. I saa Tilfælde vilde Ministeriet have meget let ved at trække det ene til sig fra den ene Side og det andet fra den anden Side; men Sligt har ikke været Tilfældet. Under det nuværende Ministerium have vi set Tegnet til, at det stod yderligere til Høre end det Thing, som gik mest til Høre. Vi saae det f. Ex. i Valgmenighedsloven ifjor, hvor vi saae, at Folkethingets Onsker gik en Del videre end det af Regjeringen forelagte Lovforslag, og at Landstinget var tilbøjelig til at gaa ind paa en Del af disse Onsker, men at Regjeringen forbyd Landstinget at gjøre det og paa det Stiveste holdt paa det Standpunkt, som det havde indtaget fra første Færd, og som stod betydelig længere til Høre. Dette er den eneste Maade, hvorpaa det nuværende Ministerium er kommet i Modsetningsforhold til begge Thing. — Naar jeg hører Profeter, saa bliver jeg altid alvorlig stemt; det kan jeg ikke negte. Jeg har nu her hørt tre ærede Talere virkelig med Jøielighed, med Overbevisningens Inderlighed fremsætte de forfærdeligste Profetier om vor fremtidige Udvikling. Jeg har hørt den ærede Finantsminister og de to ærede Medlemmer, som tilhøre Godseierstanden, fremsætte Forudsigelser om, hvorledes vor Frihed